

FRANCESC BETRIU, MILLOR REALITZADOR DEL 88

Una carrera refermada

La pel·lícula 'Sinatra' ha obtingut tres guardons en l'última edició dels Premis de Cinematografia i Vídeo de la Generalitat de Catalunya. Així, es referma la carrera artística que Betriu inicià l'any 1965.

Oscar Montferrer

En l'última convocatòria dels Premis de Cinematografia i Vídeo, Sinatra, la pel·lícula que vostè ha dirigit ha rebut tres guardons. ¿Què en pensa?

—D'entrada, he de dir que jo no hi era, i que me'n vaig assabentar més tard. Sabia que els donaven, però no com funcionava l'adjudicació. D'altra banda, tot i que n'he rebut uns quants, jo no sóc massa partidari dels premis, pel que tenen de competitiu.

—Però alguna utilitat deuen tenir...

—Sí. Per a la pel·lícula és bo si encara no s'ha estrenat. A mi em pot servir a l'hora de discutir el contracte de la pròxima pel·lícula i, en general, serveixen per promoure el cinema, en aquest cas, el català. Ara, s'ha de tenir en compte que és difícil comparar diferents gèneres i que els mitjans de producció també hi tenen molt a veure. Atorgar un premi pot significar el menyspreu d'altres maneres de fer cinema.

—Parlem de la pel·lícula. Sinatra està ambientada en barris marginals. ¿S'intenta explicar l'ambient que s'hi viu o és un pretext per explicar una mena de vivències?

—S'hi barregen les dues coses. L'ambient condiciona un sistema de vida i uns sentiments. També hi ha un factor econòmic que et porta a aquest ambient. El protagonista de Sinatra va a la pensió quan perd la dona i la feina, i hi va perquè no té calés.

—Així, ¿un personatge marginal es fa servir per explicar una societat?

—Sí. Sinatra és un d'aquests personatges marginals que han estat fora de la història de la ciutat i de la història en general, i que sempre m'han interessat. El personatge s'ha creat a partir de la novel·la de Raúl Núñez, però coincideix amb molts dels personatges que he tractat: aturats, immigrants...

—¿La pel·lícula és fidel al llibre?

—Això de la fidelitat és relatiu. Per fer el guió vam comptar amb l'autor de la novel·la, i no vam intentar traslladar-la al cinema, sinó fer un producte nou.

—¿Es pot parlar de continuïtat temàtica en les obres que vostè ha dirigit?

—Sí, però no crec que sigui ni buscada ni conscient, perquè en el cinema estem envoltats de circumstàncies, sobretot econòmiques, que no sempre es poden controlar. En el meu cas, es va dir que *La plaça del diamant* era una ruptura, però el cert és que era la primera pel·lícula que jo volia fer.

—Vostè va començar a treballar l'any 1965. Més de vint anys després, ¿què ha canviat?

XII CAMPANYA CARLES SALVADOR

COMENÇAMENT DE
NOUS CURSOS DE
LLENGUA I CULTURA
DEL PAÍS VALENCIÀ

Modalitats dels cursos:

- Cursos de ritme normal.
- Cursos de ritme intensiu.
- Cursos per correspondència.
- CURSOS PER A XIQUETS

En acabar el curs, els alumnes obtindran un certificat vàlid per a oposicions, contractes de treball, etcètera.

INFORMACIÓ:

Centre
Carles Salvador

Moratín, 15, 6a. - 46002 València
Tel. (96) 351 17 27

«La veritable ruptura cinematogràfica fou la supressió de la censura».

—El missatge social és el mateix, però ha canviat la manera d'explicar-lo. Els guions i els mitjans eren terribles, precaris. Ara hi ha més qualitat.

—*Alfredo Landa n'és un cas, però hi ha altres actors que durant el franquisme feien un tipus de cinema i ara en fan un altre. ¿No hi ha hagut ruptura cinematogràfica?*

—Sí que n'hi ha hagut, però la gent que fa el cinema continua sent la mateixa, i això es podria aplicar a qualsevol altre aspecte social o polític. Abans hi havia gent que estava en la clandestinitat, i ara estan a La Moncloa. Landa és un professional i fa els papers que li ofereixen. És ara quan pot triar-los. La veritable ruptura cinematogràfica fou la supressió de la censura.

—*¿Com està de salut el cinema català?*

—Aquest és un tema que no m'agrada tocar. Ja hi ha crítiques que ho fan. D'altra banda, em sembla que no n'he vist prou per a tenir-ne una visió completa.

—*Però del tracte que es rep de les institucions, sí que en deu saber alguna cosa...*

—Bé, fa quatre o cinc anys, havia

observat una preocupació, per part de la Generalitat, sobre la quantitat de pel·lícules que es feien. Fer-ne un parell més que l'any anterior era un bon símptoma. Però era una situació enganyosa, perquè n'hi havia que ni s'estrenaven. També cal tenir en compte que el progressiu tancament de sales d'exhibició fa que la capacitat d'estrenar produccions minvi.

—*¿Fins quan seran necessàries les subvencions?*

—Mentre als americans els surti de franc el doblatge de les seves pel·lícules, serà necessari subvencionar la producció pròpia. Crec que tots els professionals hi estem d'acord, en això. Ara per ara, la subvenció ajuda a oblidar la quantitat de producció i a treballar més sobre la qualitat i els mitjans. Cal tenir calés per a poder repetir una escena si ha sortit malament.

—*¿Ajudarà el cinema català el fet que la Generalitat reclami els fons del Ministeri de Cultura de Madrid?*

—No ho sé, però si el repartiment es fa de manera objectiva no importa rebre'l d'un lloc o d'un altre. A més, s'estalviarien els tràmits burocràtics que han fet que alguna productora hagi marxat cap a Madrid.

—*¿L'arribada de les televisions privades incrementarà la quantitat de produccions?*

—No ho veig massa clar. És cert que la venda dels drets a una televisió ajuda a fer la pel·lícula, però també ho és que se segueixen comprant pel·lícules estrangeres. Crec que les televisions privades compraran més que produiran. Els sortirà més econòmic. El que sí que faran és augmentar la xifra de possibles compradors.

—*¿Canviarà la relació amb les televisions públiques?*

—Potser. El que cal és que s'adoni, TV3 en el nostre cas, que el cinema és un exponent de la cultura pròpia.

—*¿Influirà en el cinema la supressió de les fronteres europees?*

—Es facilitarà que es facin més coproduccions, tot i que ara ja se'n fan moltes. Però serà en les produccions televisives on més es notarà.

—*¿Després de Sinatra hi ha ja nous projectes?*

—Sí. Ara estic treballant en una coproducció amb el País Basc, basada en un relat de Juan García. La idea sorgeix d'un dels seus contes, *Pernixio*, que a més, serà el títol de la pel·lícula. Però potser abans faré una altra cosa, una sèrie per a televisió. Encara no sabem qui l'emetrà, però amb aquesta incògnita, ja hi comptàvem. □